

Таким чином, враховуючи все вищезазначене, необхідно окреслити, що вдосконалення практики проведення судово-економічної експертизи повинно починатися з її інформаційного та методичного забезпечення.

Література:

1. Закон України «Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами» № 2181-III від 21.12.2000 р. // Все про бухгалтерський облік, 2005. – № 21. – С. 5-32.
2. Конституція України // Відомості ВВР України. – 1996. – № 30. – С. 381 - 418.
3. Закон України "Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні" № 996 від 16.07.99р // Урядовий кур'єр. – 1999. – 1 вересня.
4. Камлик М.І. Судова бухгалтерія: Підручник. – К.: Атіка, 2000. – 325 с.
5. Селіванов А.О. Проблеми Запровадження в судовому процесі правової експертизи як умови досягнення об'єктивного і обґрунтованого судового рішення // Теорія та практика судової експертизи і криміналістики. Зб. наук. практ. Матеріалів. – Харків: Право, 2002. – С.167-170.

Тинкован Ю.В., к.е.н. Ковтуненко К.В.

Одеський національний політехнічний університет

Особливості обліку розрахунків з контрагентами на торговельному підприємстві

Розрахунки з контрагентами є важливою складовою поточної фінансової діяльності будь-якого торговельного підприємства.

Контрагент – це кожна із сторін в договорі по відношенню один до одного.

Облік розрахунків з контрагентами на торговельному підприємстві є важливим елементом у системі бухгалтерського обліку. З урахуванням особливостей діяльності торговельних підприємств основними завданнями цього обліку є:

- формування повної й достовірної інформації про стан розрахунків;
- забезпечення інформацією, необхідної внутрішньому й зовнішньому користувачам бухгалтерської звітності ;
- контроль за дотриманням договірних форм розрахунків з контрагентами;
- контроль за станом дебіторської й кредиторської заборгованості;
- своєчасне звірення розрахунків з дебіторами й кредиторами для виключення простроченої заборгованості;
- контроль за виконанням плану по джерелах надходження товарів;
- контроль виконання договірних зобов'язань контрагентами по кількості (обсягу), асортиментам, якості, строкам поставок товарів;
- контроль за вірним визначенням кількості, якості, цін, вартості товарів, що надійшли, своєчасне і якісне оформлення документів на ці товари;
- контроль за своєчасним і повним оприбуткуванням товарів (що надійшли);

- контроль за здійсненням своєчасних і правильних розрахунків з контрагентами.

Оптимальна організація обліку розрахунків з контрагентами, а саме своєчасне та вірне рішення зазначених задач позитивно впливатиме на фінансову діяльність підприємства.

Чуріліна І.Є., Голуб Ю.О.

Харківський національний економічний університет

Проблеми удосконалення нормативно-правового забезпечення фінансового контролю

Система державного фінансового контролю, яка побудована в Україні, не забезпечує на належному рівні фінансово-бюджетну дисципліну як в цілому в державі, так і на регіональному рівні зокрема. Це є наслідком низки проблем, які створюють тенденції щодо зростання кількості та обсягів основних фінансових порушень. Однією з основних причин несформованості цілісної системи можна виділити недосконале законодавство. Отже, можна говорити про актуальність розгляду цього питання.

Результатом дослідження є узагальнення виявлених недоліків законодавства та розробка рекомендацій щодо їх усунення.

Система державного фінансового контролю України функціонує без існування базового закону, який би вносив ясність, визначав основні поняття у цій сфері, чітко розподіляв би завдання, функції та повноваження між органами державної та місцевої влади, регламентував відносини між суб'єктами та об'єктами контролю. Бюджетний кодекс України не врегулює цих питань. Норми діючих законів та нормативно-правових актів у сфері державного фінансового контролю не завжди узгоджуються між собою.

Наслідком безсистемності у правовому полі стала розбалансована система органів, що забезпечують державний фінансовий контроль та аудит. Діяльність державних органів, що здійснюють контрольні, контрольно-ревізійні, наглядові і фіскальні дії щодо бюджетних коштів регламентується окремими спеціальними законами і нормативно-правовими актами. Хоча лише Рахункова палата має чітко зазначене право здійснювати контроль за використанням коштів державного бюджету [1, с. 20].

У 2005 році Кабінетом Міністрів України було прийнято Концепцію розвитку державного внутрішнього фінансового контролю (далі Концепція) [2]. Аналіз положень цієї Концепції дає можливість зробити висновок про наявність у цьому документі ряду невідповідностей нормам Конституції України та іншим законам.

Так, наприклад, положення Концепції у частині встановлення додаткових повноважень органів державної контрольно-ревізійної служби з проведення централізованого внутрішнього аудиту та централізованого інспектування комунальної власності (власності адміністративно-територіальних одиниць) суперечить відповідним нормам Закону України "Про власність", де суб'єктами права